

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

V KONTEXTU DOBY

Michaela Marešová

Plzeň 2016

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Ilustrace a grafika
Specializace Malba

Bakalářská práce

V KONTEXTU DOBY

Michaela Marešová

Vedoucí práce: Doc. akad. mal. Aleš Ogoun

Katedra výtvarného umění

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2016

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2016

.....

podpis autora

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala své rodině a přátelům za podporu i za kritické myšlení a poznámky, a ateliérovému vedoucímu panu Doc. akad. mal. Aleši Ogounovi za rady, podněty a připomínky při průběžných konzultacích, při celém studiu pod jeho vedením.

OBSAH

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE.....	1 - 2
2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY.....	3
3. CÍL PRÁCE.....	4
4. PROCES PŘÍPRAVY.....	5 - 6
5. PROCES TVORBY.....	7
6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA.....	8
7. POPIS DÍLA.....	9 - 10
8. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR.....	11
9. SILNÉ STRÁNKY.....	12
10. SLABÉ STRÁNKY.....	13
11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	14 - 15
a) Knižní a periodická literatura.....	14
b) Internetové zdroje.....	15
12. RESUMÉ.....	16
13. SEZNAM PŘÍLOH.....	17 - 18

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Je to už pěkná řádka let, co moje ruce, hlava a srdce, začaly tvořit něco, k čemu bylo zapotřebí štětců, barev a jakékoliv podložky. Je to už opravdu plno let, a když mám teď možnost se za tím vším ohlédnout, je zajímavé, že ta nejhlavnější témata mé tvorby mi zůstala dodnes. Člověk by očekával nějaký posun, progres, vystřídání námětů, nápaditou cestu, ale ono ne. Ustrnutí, stagnace, nebo nevyřešení obsahů, které neustále omílám a nedaří se mi je řádně profilovat, přijmout a překročit? Nicméně jsem tam já a pokud jsem tam já, tak tudy cesta vede.

Jedním z témat, a to tím, které mě doprovází právě po celou dobu mé tvorby, je lidské tělo. Nahota, intimita, živočišnost, sex. Pone se jako osnova v průběhu celé mé výtvarné cesty s minimálními úkroky, odchylkami do jiných krajín než je ta tělesná. Původně to byly převážně nahé, prostorově náročnější ženy v podobě té, jak je stvořila sama příroda. Natočené do různých poloh, které měly vyjadřovat všelijaké pocity. Ty měly vyznít pouze samotným výrazem těla, jeho monumentálností, jeho centrismem, často v jednoduchém, nebo žádném prostředí (viz příloha č. 1). Dále jsem si brala na paškál chvíle, kdy se mé tělo dotýkalo druhého, druhých (viz příloha č. 2)

Co pro mne tělo znamená dnes?

Tělo pulzující jako žhnoucí magma

Tělo chladné, nehybné a mrtvé.

Tělo nekonečné, vždy přítomné a tělo pomíjivé, zbytečné a malicherné.

Tělo jako obdivuhodný spleť mechanismus a tělo primitivní a nechutné.

Tělo nástrojem rozkoše a vášně i tělo trpící.

Jsem uchváčena tím, jak intenzivně vnímáme to vlastní, každou vteřinou, je přítomno každým okamžikem. Dokážeme cítit sebemenší poryv vánku, stupňové ochlazení, teplo druhého těla, pachutí slin, ale nesvedeme z něj vystoupit a stejnou intenzitou cítit nějaké cizí. Celý život mu přikládáme různou důležitost, staráme/nestaráme se o něj, všude ho vláčíme s sebou a nakonec přijde den, kdy zanikne. Kdy zanikne ta celoživotní symbióza a z tak důmyslného stroje nezbyde vůbec nic.

Když nebude nic, tak co je vlastně teď?

A když máme tedy na tom světě omezený čas, jak s ním máme nakládat, abychom ho řádně využili, smysluplně. Hledání smyslu, hledání sám sebe. Jsme u toho, co řeším ve svých obrazech. Jako moje zpovědnice, jako moje reflexe, jako jakési hmatatelné potvrzení zmatku ve světě, zmatku ve mně.

Tělesnost, utíkání, tápání, smysl, nesmysl. Celá tahle řádka slov funguje jako neustále se opakující vzorec.

„Jsme jako olivy, teprve, když jsme drceni, vydáváme ze sebe to nejlepší.“¹

Ve finále masochisticky drtím samu sebe v bezesných nocích nejrůznějších radovánek. Napadá mě ještě jeden citát od pana Sigmunda Freuda.

„Cožpak nevíte, že jsem musel hrát ďábla, aby jste vy, lidé, mohli stavět nádherné katedrály?“²

Možná i já sama v sobě záměrně podněcují toho ďábla, abych pak mohla vystavět nějakou tu katedrálu, nějaký ten obraz. Abych dala abstraktní slepotě tvar, aby se alespoň na chvíli vymezili její hraniční body a mohla se ukázat jiná cesta. Nevím, zda to není příliš sebedestruktivní zdroj pro tvorbu, ale je to zatím bezedná studnice pudící mne k malování.

Ohlížím-li se dál za svoji dosavadní tvorbou, hledám-li další témata, nenacházím nic jiného, co bych zpracovávala, než sebe, své emoce.

Je tu však jedna výjimka, ke které mi bylo dovoleno si přičichnout a ta je mi teď také zdrojem inspirace. V minulém roce jsem se setkala s arteterapií. Ta úzce souvisí s Freudovo psychoanalýzou a jeho výkladem snů. Médiem pro arteterapii nejsou však sny, nýbrž výtvarné artefakty a v nich skryté nevědomé obsahy, vzorce chování, všemožné příčiny a podstaty psychických anomálií, odlišností, chorob. Fascinuje mě, kolik je možné se o člověku z jeho tvorby dovědět, začala jsem arteterapii studovat.

„L'art pour la santé.“

(Trochu až do očí bije podobnost s mojí potřebou reflexe tvorbou).

Proč o tom ale píš. Mám budějovickém ateliéru možnost a také při praxi v Bohnické léčebně, nahlédnout do výtvarné produkce schizofreniků, vrahů, psychotiků, neurotiků, závislých...atd. a to mě naprosto uchvacuje. Například jen pak sedět a črtat si, když oni mluví, jen to, co z nich cítím, zkoušet zpracovávat stejná témata a hledat rozdíly v jejich tvorbě a v té mé. V těch chvílích jsem jak nenasytne čuně, uspokojující se na cizí nepoužitelnosti. A čím je větší, tím mám samozřejmě více slin. Už vidím tvůrčí projekt „Jak moc nemocnou malbu máš?“

¹ HRABAL, Bohumil . *Spisy 3 – Novely (Jsme jako olivy)*, Mladá Fronta, 2003, s. 78.

ISBN 9788020433367

² FREUD, Sigmund. *Psychopatologie všedního života*. Portál, 2016, s. 134. ISBN 9788026210276

2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Byla nám rozdána několikrát témata, s výběrem jsem nijak moc neváhala a nějak tak podvědomě jsem sáhla po tom, které mi přišlo, že se ke mně nejvíce hodí, v kterém bych se snad dokázala najít. Bez větší vize, či plánu, jak by měl výsledek vypadat, jsem si vybrala téma s názvem V KONTEXTU DOBY.

Dny plynuly a mě se stále více studium arteterapie dostávalo pod kůži, tak mě začalo někde vzadu v hlavě hryzat, jak bych mohla mé poznatky a zkušenosti vtěsnat do mojí závěrečné práce, pro to se ale nejlépe nabízelo jiné ze zadaných témat, s názvem CESTY NEVĚDOMÍ. Rozhořčená nad mojí prvotní unáhleností jsem se rozhodla, že si ho musím změnit a začala jsem pracovat na těchto nevědomých cestách. Jednoduše plácala dohromady surrealismus, Freudův výklad snů, symboliku, automatickou kresbu a abreakční malbu. Ještě s mokkými návrhy jsem se vecpala před vedoucího ateliéru pana Aleše Ogouna, ten však moje nadšení nesdílel a po krátké chvíli jsme usoudili, že to nemá hlavu ani patu a že vlastně pouze předvádím techniky lovců v nevědomých částech našich hlav. Nic to neříká, špatně uchopené. Mimo mísu toho, co dělám obvykle, jen nicneříkající experiment. Usoudila jsem tedy, že experimentovat na bakalářské práci nebude to pravé a s utichlým větrem v plachtách jsem se stáhla a začala krapet bloudit.

Kopancem vpřed byla vernisáž s výstavou, kterou si náš ročník v rámci galerijní praxe měl za povinnost udělat. Vystavovala jsem tam dva obrazy (viz příloho č. 3), o kterých mi bylo řečeno, že jsem se v nich konečně našla. To moje uši potřebovaly slyšet a rozhodla jsem se, že tudy cesta povede. Že dám prostor své živočišnosti, že dám prostor mému zmatku, o kterém jsem již psala výše a na tomhle, mě moc dobře známém poli se mohu pohybovat, roztančit. Stál tedy přede mnou úkol, v podobě nenásilného spojení mé niternosti s kontextem doby.

3. CÍL PRÁCE

V představách o výsledku mé bakalářské práce jsem viděla soubor obrazů řešících povahu dnešní doby a mé osoby, která je jí ovlivňována a konfrontována, a mých pocitů z dění ve světě a světa ve mně.

Nebylo mým plánem napadat jednotlivě všeobecně diskutovaná kritická pole, nýbrž pokusit se shrnout svět, kterému v mých očích neustále uniká jakási podstata. Svět a jeho ztrácení lidskosti, svět plný strachu, zmatku, manipulace, konzumu, demagogií...touhy po moci a pohodlí, spěchu a nevraživosti...

Ztráta harmonie, klidu.

Jakoby nám neustále něco unikalo.

Něco téměř nepopsatelného, avšak všudypřítomného.

Něco božského.

Otázkou však zůstávalo jak?

4. PROCES PŘÍPRAVY

Na začátku jsem tedy váhala, jak bych mohla malbou vyjádřit božskou část, chcete-li universum, oproti té pozemské části. Napadla mě symbolika kruhu a čtverce. Vzpoměla jsem si na výzdobu římského Pantheonu a první krok byl na světě.

„Kruh, kružnice, symbol univerza, uzavřenosti, věčnosti bez začátku a konce, návratnosti kosmického dění, klidu bez napětí a bez dynamiky. Zahrnuje všechny geometrické obrazce, trojúhelník, čtverec atd., má tím i jejich všechny významy. Symbolizuje nebe, splývá s vědomím plynoucího, ale současně stojícího času. Jako symbol věčného bytí se objevuje na antických náhrobcích, v rituálních symbolech Jako svatozář božstev, zbožněných apod.“³

Baleka stejně jako kruh popsal ve svém slovníku i čtverec.

„Čtverec postavený na základně je symbolem země a pozemského (je i symbolem města), hmotného a pasivního principu, pro stejnou délku svých stran také spravedlnosti a přírodní rovnosti.“⁴

Tento výklad symboliky čtverce jsem se jala trochu rozpitvat. Ano, čtverec jako symbol pozemského, symbol světa ale například té spravedlnosti či rovnosti zde pozbývám. Rozhodla jsem se pro čtvercová plátna, ve kterých vyjádřím ten můj pocit z tohoto světa.

V magickém výkladu je čtverec označením hmoty. Představuje řád i konečnost hmotného světa. Postavíme-li ho na jeden vrchol, označujeme tím pomíjivost a přizpůsobivost ducha hmotě. Tento výklad byl pro mou práci už zajímavější, že bych pak svá plátna vystavovala postavená na jednom z rohů?

Prvními návrhy byla různá vyobrazení mých pocitů z dnešní doby, rozhodně jsem se chtěla vyhnout vyhraněným názorům, kterými bych něco škatulkovala a zároveň i sebe vložila do pomyslné krabičky. Mým cílem nebylo cokoliv moralizovat ani zkoušet napravovat. Ne, nic takového. Stále jsme jen u mých pocitů.

Začala jsem si skicovat (viz přílohy č. 4 – 6). Vznikly otázky nad podkladem, který jsem použila, což byla lepenková krabice, která mi dopomohla k celkovému dojmu obrazu. Dalším úskalím bylo vyobrazení božského kruhu jako koule na podstavci. Vznikaly ve mně spory, zda je vhodné něco tak abstraktního vyjádřit natolik konkrétně. Začala jsem proto zkoušet jiné možnosti, jak samotný kruh vyobrazit (viz příloha č. 7 – 13).

^{3,4} BALEKA, Jan. *Výtvarné umění – Výkladový slovník*, Academia, 1997, s. 105-6. ISBN 8020006095

Dalším nápadem bylo, nechat si vyrobit metrovou skleněnou kouli, která by byla na ze země nedosažitelném místě a kolem ní by byla nakřivo zavěšená čtvercová plátina dotýkající se země rohy (viz příloha č. 14). Využila bych tím zároveň i symboliky na roh postaveného čtverce. Po konzultaci s vedoucím ateliéru jsme se shodli, že by možná instalace byla na škodu, nedoceněna tak, jak bych si přála a po shlédnutí prostor, ve kterých máme vystavovat, bylo od tohoto nápadu upuštěno. Zmíněná instalace by tam vůbec nevyzněla a to díky nečistému a velice členěnému prostoru. Zároveň by si i zasloužila více místa pro odstup a možnost celkového náhledu, který v daných prostorách, s ohledem na počet nás vystavujících, není možný.

Obeznamená se všemi různými možnostmi i pastmi jsem si vytvořila vizi, jak by měla konečná práce vypadat. Vize tří obrazů, jeden bude o mém utíkání, druhý o utíkání v této době a třetí abstraktní zastřená výpověď.

5. PROCES TVORBY

Chtěla jsem rozhodně větší formát, s mávnutím rukou jsem se rozhodla pro velikost 150x150 cm, a nevím proč jsem si myslela, že mi budou tak do pasu. Byla mi dovezena obrovská tři monstra, která jsem téměř nedokázala vynést do bytu (a to mám dlouhé ruce, obě).

Většinou potřebuji být u malování v klidu. Nebo spíš potřebuji být sama, malování je pro mě doslova intimní záležitost, u které se potřebuji i náležitě uvolnit, proto jsem, jako obvykle zvolila malování doma v mém skromném ateliéru, tvořící polovinu pokoje, který je už tři roky mým ideálním prostorem pro tohle dění.

Obrovská čistá plátna mi trčela doma pár dní. Nenasytná po barvách na mě křičela svojí běloskvoucí prázdnotou a já si dlouho zacpávala uši a procházejíc kolem nich jsem odvracela oči.

„...když je ukojená

Zavraždí tě

Ve svém objetí

Vysaje z tebe krev

utekl jsem své černé vdově

protože měla ve své síti

příliš mnoho mužů

...

Budu jí chybět, ale ne kvůli mé lásce, ale pachuti mojí krve, ale

Je dobrá, najde si jinou

Chutnou

Krev

...“⁵

Podnět přišel, začala jsem s obrazem své vlastní nízkosti.

Zůstaň celý den, celou noc.

Šlo to i s dalšími obrazy. Uvolnění se. Naslouchání pocitům.

⁵ BUKOWSKI, Charles. *Básně 1974 – 1978: Lásky je pes*. Pragma, 1994, s. 87. ISBN 8085213648

6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Nad podložkou jsem trochu váhala, přesněji řečeno váhala jsem nad tím, zda si mám rám pod plátno ztlouci sama a natáhnout ho na něj ručně (což se mi zdálo pro moje pojetí tématu, kdy se týká konkrétně mě, je to moje zpověď), nebo si mám pořídit už předem natažená. Nakonec jsem zvolila druhou variantu, a to z důvodu toho, že jsem měla obavy, zda bych dokázala plátno natolik vypnout, aby se v průběhu tvorby neozval zadní středový kříž. Výztužný kříž se neobjevil, ale zjistila jsem, že takto kupovaná plátna jsou velice nekvalitní. Venku bylo už jarní počasí a já si neváhala do mého ateliéru pustit čerstvý vzduch. S jarní teplotou však přišel i jarní vánek a natažené plátno se mi převrátilo na oblý roh stolu. Protrhlo se. Podleplila jsem tedy díru kusem jiného plátna, ale je bohužel stále vidět. Stalo se tak na třetím obraze, který je založen pouze na abstraktním vyjádření pocitů, tak snad to tolik nevadí

Obrazy jsou malovány akrylovými barvami, především levnějšími značkami, kombinovaně s Umton akryly. U levnějších cest je však ta nevýhoda, že vypadají po zaschnutí matně, až surově. Nemají tolik pigmentu a kdo ví čím jsou pojeny.

Výhoda akrylových barev je ve velmi rychlém schnutí, což mým expresivním malbám vyhovuje. Spontánnost, momentální chvíle, nepřipravenost. Toto médium umožňuje nanášet barvy v tak rychlém sledu, aniž by hrozilo téměř jakékoliv smíchání s jednotlivými vrstvami. Stinnou stránkou ale je, že po zaschnutí mění svoji barevnou intenzitu a jeví se pak tmavší či světlejší (záleží na pojidle) než za mokra. Také záleží na podložce, podkladu a jeho savosti.

7. POPIS DÍLA

„Jedné noci byli čtyři rabíni navštíveni andělem, který je vzbudil a přenesl k sedmé bráně sedmerých nebes. Tam spatřili posvátné Ezechielovo kolo.

Někde při sestupu z Pardes – ráje – zpět na zem jeden z rabínů po shlédnutí takové nádhery ztratil hlavu a bloudil nicotně až do konce života. Druhý rabín, který byl velice cynický, prohlásil: Ale, jenom jsem měl sen o Ezechielově kole, to je všechno. Vlastně se vůbec nic nestalo. Třetí rabín vyprávěl a vyprávěl o tom, co viděl, až tím byl úplně posedlý. Nedokázal přestat a stále poučoval, jak to všechno bylo zkonstruováno a co to vše znamenalo... a tím vlastně přišel na scesti a zradil svou víru. Čtvrtý rabín, který byl básníkem, vzal do ruky papír a píšťalu, sedl si k oknu a psal píseň za písní, oslavuje večerní barvy, svoji dceru v kolébce a všechny hvězdy na obloze. A žil svůj život lépe než kdy předtím.“⁶

Krásná metafora. Nepřijímání strnulosti a požadavků mrtvé či přecivilizované společnosti. Lidskost a svoboda ducha. Jen se dotknout, zkusit se dotknout, to mě a světu v mých očích nejde a o tom jsem se snažila v mých obrazech psát. Vznikl soubor třech obrazů, který prezentuje tyto mé pocity.

První obraz je můj. Je o mě a mých útěcích. Sprostá a zdánlivě prvoplánová intimita. Ovšem jsou to chvíle sic plné strhující extáze, uvolnění či přítomnosti, ale jakého si vědomého mučení, protože pak ve vyčerpání cítím prázdnotu, kterou zpětně musím plnit malbou. Stále dokola. (viz příloha č. 15 a 16). Jsem zde já ukájející se za zkroušenými zády kohosi, kohokoliv mnou využitého.

Druhý obraz symbolizuje strach, zmatek, ztrátu lidskosti, honění se za mocí a pohodlím, přecivilizovanou společnost, spěch. Přišlo mi záhodné zde „božský“ kruh umístit tak obrovský. (viz příloha č. 17). Když přirozené jsme nahradili umělým. Stavíme podle psoudohodnot, klaníme se pseudobohům. Obsah rovného jsme nejdříve zrelativizovali a následně pokřivili. Pýchu jsme změnilí ve zdravé sebevědomí, lakomství v zákon ekonomiky, nestřídmost ve vyšší životní úroveň, závist v boj o spravedlnost, hulvátství ve svobodu projevu, zanedbanou výchovu dětí v tvorbu jejich vlastního názoru, likvidaci pozitivních hodnot ve zbavení se předsudků....a pak, při sebemenším záchvěvu života, se divíme, že všechno tohle křivě postavené nám dává facky a bortí se nám nad hlavou. Na obraze jsou znázorněni lidé utíkající z přecivilizovaného města ničícího samo sebe. Nad nimi se tyčí pomník s prasetem, který má symbolizovat nenažranost, pohodlnost, touhu po moci, zastávání nesmyslných demagogií apod.

⁶ PINKOLA ESTÉS, Clarissa. *Ženy, které běhaly s vlky*. Pragma, 1995, s. 38. ISBN 8072056484

Třetím obrazem je jakési špinavé ticho. Emocí plná atmosféra létající už někde nad zemí. Jako doznívající ozvěny. Kruh je však stále přítomný a zřejmý. Zdánlivě nedosažitelný (viz příloha č. 18).

8. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

„Umění dnes již nezná hranic. Během svých staletých dějin se rozvinulo do nesmírné rozmanitosti“⁷

Navzdory zpívat po krčmách a celách. Plodit Květy zla. Z dostihů jezdit zpitá buickem s děvkama domů. Ve stanu vyjmenovávat muže, s kterými jsem spala. Malovat v bordelech to, co nemůžu mít. V delíriu vlnit pobřeží bezmocným křikem. Nebo pole a kostely v Auvers. Pod lisem v hutích tisknout cosi a konečně vidět Zlatou Prahu.....

Nevím, zda tito metaforou zmínění autoři chtěli přinést něco pro daný obor, já každopádně vím, že tohle vše dělám pro sebe. Chci, musím. Zážitek při malbě, vymalovávání se. To je pro mě nejdůležitější. Jaký dopad to má na okolí, to už je pro mne druhotné. Nicméně si myslím, že každé umělecké dílo je přínosem pro každého diváka, nějak se v něm otiskne, je nucen nad ním přemýšlet a už jen tahle skutečnost je ohromným přínosem pro dotyčného, souvztažně pro svět.

Pro mne byly rozhodně užitečné tyto tři roky, kdy jsem měla možnost plně zaplout do malby a zároveň na ni několikrát zanevřít. Hledat se, hledat výraz. Už vím, že je mi v tvoření dobře, že hodlám pokračovat, že vím, který způsob je mi nejbližší. A jestli dále něco přinesu oboru? Uvidíme.

⁷ KRAUSSE, Anna-Carola. *Dějiny malířství: od renesance po současnost*. Vyd. 2. Praha: Slovart, c2008, s. 119. ISBN 9788073910563

9. SILNÉ STRÁNKY

...silná stránka na mojí závěrečné práci je vlastně i tou mojí slabinou

Nejistota, hledání, chaos a netrpělivost, vratká pole, i ta však mohou dát vzniknout, mohou být kupodivu silnou základnou pro tvorbu. Mám pocit, že svoji emocionální stránku jsem zde dokázala citelně vyjádřit a to bylo mým cílem. V hledání řeky pod řekou...

Podobně jako Tracey Emin jsem se snažila dát do svých obrazů sebe. Pouze sebe. A řešit v nich jen mne a své pocity. Zkouším svůj výraz mít stejně bezprostřední a bez jakýchkoliv příkras. Eminová retrospektivně řeší svůj život a přetransformovává ho do své tvorby. Nevím, nakolik se to daří mně pro oči diváka, ale pro ty mé, je to vskutku tam. A touhle cestou se chci odebírat dál.

10. SLABÉ STRÁNKY

Často bývám nerozhodná, za je dílo už dokončeno, nebo by se na něm mělo ještě pokračovat. Často ten pravý okamžik promeškám a zjistím, že před posledními zásahy vypadalo mnohem lépe. Tady se mi to snad podařilo. A jak už jsem psala u těch silných stránek. Nejistota, hledání, chaos a netrpělivost, mé slabosilné stránky, slabosilné stránky mé tvorby.

Dále bych zmínila ta kupovaná předepnutá plátna za nekřesťanské peníze a tak nekvalitní, až by se z toho člověk.....rozhodně poučil a už nikdy si je nepořídil.

11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

a) Knižní a periodická literatura

HRABAL, Bohumil . *Spisy 3 – Novely (Jsme jako olivy)*. Praha: Mladá Fronta, 2003, s. 78. ISBN 9788020433367.

FREUD, Sigmund. *Psychopatologie všedního života*. Praha: Portál, 2016, s. 134. ISBN 9788026210276.

BALEKA, Jan. *Výtvarné umění – Výkladový slovník*. Praha: Academia, 1997, s. 105-6. ISBN 802-0-00609-5 .

BUKOWSKI, Charles. *Básně 1974 – 1978: Láska je pes*. Praha: Pragma, 1994, s. 87. ISBN 8085213648.

PINKOLA ESTÉS, Clarissa. *Ženy, které běhaly s vlky*. Praha: Pragma, 1995, s. 38. ISBN 807-20-5648-4.

KRAUSSE, Anna-Carola. *Dějiny malířství: od renesance po současnost*. Vyd. 2. Praha: Slovart, c2008, s. 119. ISBN 9788073910563.

GOMBRICH, Ernst Hans. *Příběh umění*. Praha: Odeon, 1992. ISBN 802-07-0416-7.

FROTSCHER, Sven. *5000 znaků a symbolů světa*. Praha: Grada, 2008. ISBN 978-80-247-2230-6.

b) Internetové zdroje

<https://is.cuni.cz/webapps/zzp/download/120129332>

https://en.wikipedia.org/wiki/Tracey_Emin

<http://www.koh-i-noor.cz/akrylove-barvy>

<https://www.google.cz/>

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Konzumerismus>

<https://www.youtube.com/watch?v=K9v5606Q8Z0>

11. RESUMÉ

My bachelor thesis is the series of three paintings. I didn't know how to grab my topic. Then I remembered the symbolism of circle and square.

Circle is symbol of divine, universum, eternity, harmony and the square is symbol of substance, mass, it is earthly and finite. That's why I've chosen square canvas and I placed circle on it.

Whole series of my paintings accompany my feelings out of this world, out of my functioning here.

The first painting is about me. It's a symbol of my infinity finding sense of life, neverending straying in the circle. There is typified a moment when I'm feeling empty from the exhaustion and that's why I feel the need to paint. My emptiness then gets border points, it is profiled and I can see another way how to solve it.

The second one is about astray of this world. It should symbolize a fear, confusion, loss of humanity, recivilized world and hunt for a material and convenience.

And the third painting is sort of dirty silence. The atmosphere full of emotions which is flying somewhere above this world. The circle is still present.

All of those paintings are painted on cotton canvas with acryl colours. Frames are from spruce wood of dimension 150cmx150cm.

12. SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1

Vlastní malba v předchozích letech

Příloha 2

Vlastní malba v předchozích letech

Příloha 3

Vlastní malba - výstava

Příloha 4

Návrh k bakalářské práci

Příloha 5

Návrh k bakalářské práci

Příloha 6

Návrh k bakalářské práci

Příloha 7

Vlastní skica

Příloha 8

Vlastní skica

Příloha 9

Vlastní skica

Příloha 10

Vlastní skica

Příloha 11

Vlastní skica

Příloha 12

Vlastní skica

Příloha 13

Vlastní skica

Příloha 14

Skica k možné instalaci

Příloha 15

Vlastní malba – první obraz

Příloha 16

Doprovodný text k prvnímu obrazu

Příloha 17

Vlastní malba – druhý obraz

Příloha 18

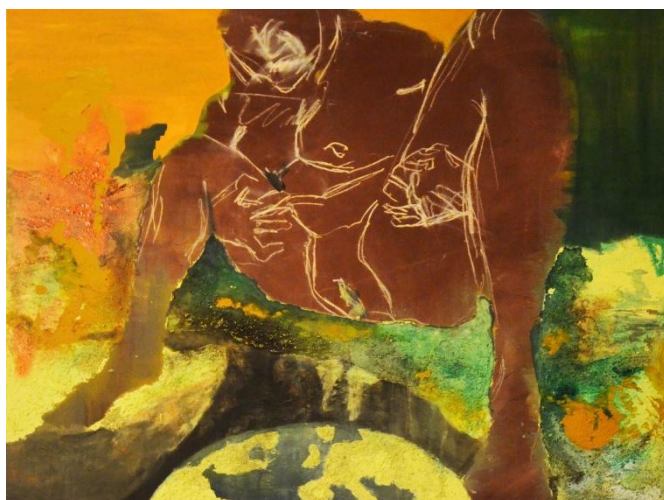
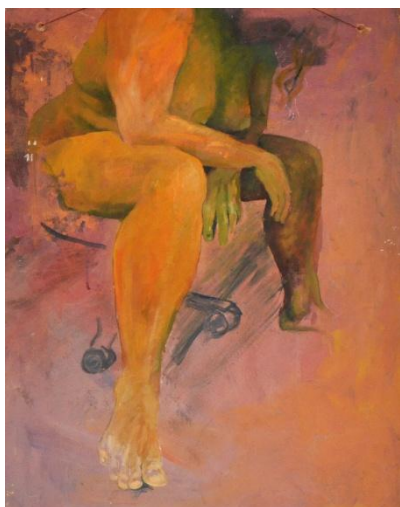
Vlastní malba – třetí obraz

Příloha 19

Soubor vlastních maleb

Příloha 1

Vlastní malba v předchozích letech

Příloha 2

Vlastní malba v předchozích letech

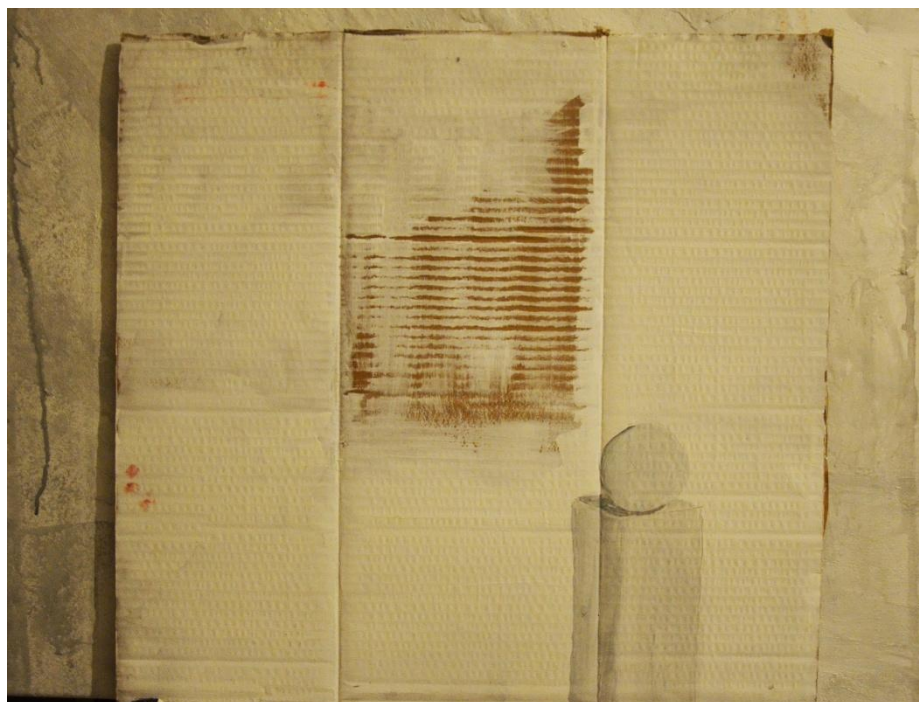
Příloha 3

Vlastní malba - výstava

Příloha 4

Návrh k bakalářské práci

Příloha 5

Návrh k bakalářské práci

Příloha 6

Návrh k bakalářské práci

Příloha 7 - 13

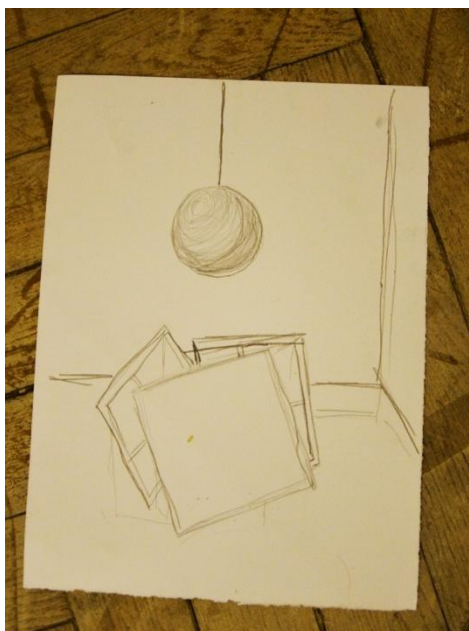
Vlastní skica

Příloha 14

Skica k možné instalaci

Příloha 15

Vlastní malba – první obraz

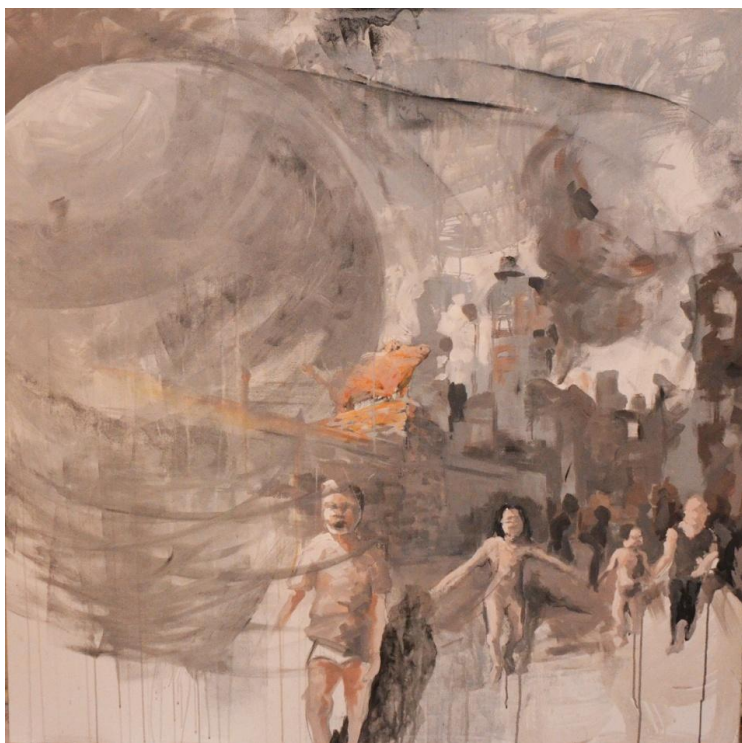
Příloha 16

Doprovodný text k prvnímu obrazu

...suchopár. Suchopár, kdy se nad praskající zemí zastavil i čas. Jsou slyšet kroučící se stébla trav. Suchopár mojí duše. Páteční večer a město za oknem se vnořilo do vláhého šera. Na parapet dopadaly droboučké kapky deště. Stála jsem tiše. Naslouchala dešti a za hradbou kůže, masa a kostí se dusila v rozžhavené vnitřní krajině. Sípavý nádech. Zařala jsem pěsti a odvrátila se od světa. Na stěnách mého pokoje visely obrazy. Po zemi se válely tuby od barev, misky s vodou, sklenice, plechovky, krabice plné malířského náčiní, dráty a kusy toaletního papíru. V rohu stála postel. Z počítače na ní hudba. Pořád dokola. Potřebovala jsem jen uchopit těch pár zbylých tub a vymačkat je do posledního zbytku. Posledních pár tahů štětcí, možná nakonec všechno přestříkat černou Montanou. Cokoliv! Jen suchopár zapraskal v dalším nádechu. Pohledem jsem sklouzla ke špičkám svých nohou a povolila sevření dlaní. Výdech. Dnes je čas. Napustila jsem si horkou vanu, každou část těla jsem pečlivě drhla houbou, oholila si nohy, tříslo i jemné chloupky na předloktí. Hebkost a něha. Přítelkyně. Perfektní, musí to být zase perfektní. Co jiného říkají černé linky pod modrými očima? Ostatně můj obličej vyžaduje v zrcadle jen drobné úpravy. "Ahoj! Známe se?" Na baru stojí nedopitý Jameson. Sedmý? Anebo šestý, když nepočítám ty, co platil Pepa za barem. Tak to tedy vypadá na známost. Usmívám se. Vysušená mrtvola zdvihne koutky. Sexy úsměv a pohled plný energie. "Můžeš mě doprovodit." Odemykání domovních dveří zní jako zvony katedrál. Sklapla past. A to neuvěřitelné sucho získává hrany. Jsem kámen, jsem skála. Hranou se prořezává skrz hrudní kost. Kůží zachvívá vítr. Pojď dál. Nevědomě se posadí na okraj postele. Rozhlíží se po mém ateliéru. Jako myška. A to váží bezmála sto kilogramů ve svalech. Suchopár je ten tam. Ledový vítr bičuje skalní stěny mé duše. Kůže je napjatá jako hadí. Vpíjím se očima do jeho tepající krkavice. "Maluješ?" Ticho léčí. Ticho mě vzrušuje. Stojím naproti němu, ruce jsou horké. Možná polkne. Pomalu si rozepínám svetr. Ví, že pod ním není nic než moje naběhlé prsy a temnými dvorci nalitými krví. Poposedne si. Teď je čas. "Svlíkni se." A udělá to. Jako všichni. Provaz se zarývá do měkkých zápěstí. Jsem kobra. Chvěje se na vnitřku stehen. Vzduchem hvízdnou kožené důtky. Vykřikne. Znovu se rozpřáhnou, zbožňuji rudé pruhy pře lopatky a hýždě. Dotýká se mě. Shora mého nitra se valí kameny. Tříští se o pažní kosti a žebra. V tříslech se rozpálí plamen, co zlehka olizuje klitoris. Švihnu jezdeckým bičkem. Cosi zmateně vykřikuje, ale bondážní lano ho pevně drží v bezbranném kozelci. Jsem kněžka. Krev z mých žil se odráží v jeho slzách. Šeptám mu do ucha. "Jen chvíličku. Jsi statečný." A něžně ho líbám, zatímco prsty sahám dovnitř sebe. Tak to mám ráda. A znovu bič. Dýcháme spolu. Vychutnávám si vlastní orgasmus. Dokonce mi ani nenadává. Ani nevím, jak rychle vyběhnul z pokoje, a kdy klaply domovní dveře. Je po dešti. Otevru okno a dýchám zvolna vláhý vzduch. Březnová zahrada. Z listů mých jabloní pomalu padají kapky. Nikdy kámen, nikdy rozžhavená poušť. Plodná něha. Vlhká úrodná půda. Vůně země mi houpe rukama. Je čas. Posadím se před nedokončenou prací. Zběžně zkontroluji čas. Termín odevzdání je přesně za sedm hodin a devět minut. Nejsou to jen vrstvy barev, ne, jsem to já. Moje jaro, moje duše se pomalu chápe štětců a palety. Je čas vystavět katedrálu. Taková jsem.

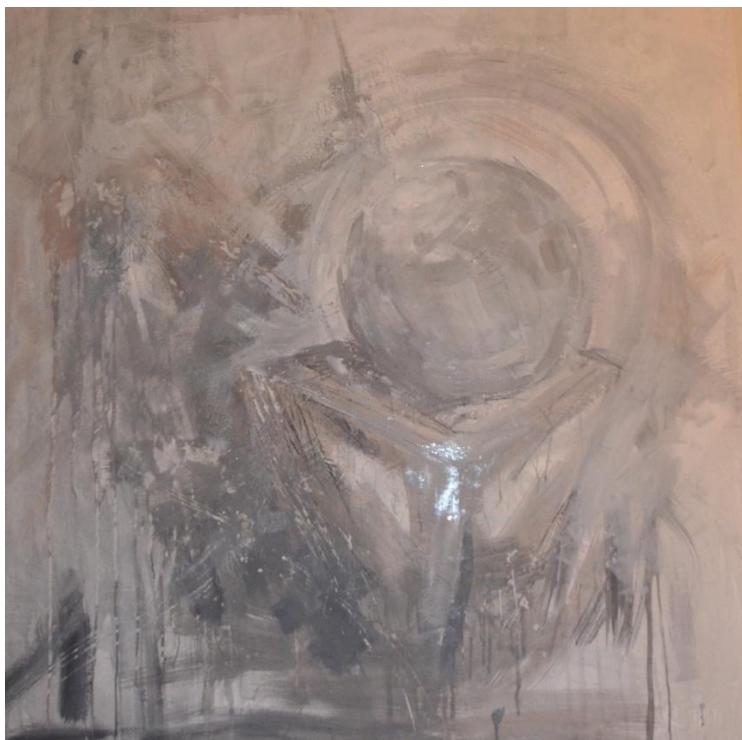
Příloha 17

Vlastní malba – druhý obraz

Příloha 18

Vlastní malba – třetí obraz

Příloha 19

Soubor vlastních maleb

